

**နှစ်တစ်သောင်းအလွန်မှ
အိမ်ပြန်ခရီး**

(Chapter 1 - 14)

စာစဉ် - ၁

စာရေးဆရာ

ဒန်နိုယယ် PK

အပိုင်း (၁)

လင်းကျိုး မြို့၊ အထွေထွေဆေးရုံကြီး ၊ စိတ်ရောဂါ ကုသရေး ဌာန ။

လူနာ ကုတင်ထက်မှ ကျန်းရှန် ၏ ခန္ဓာကိုယ် မှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်လုံးများလည်း ပွင့်လာသည်။

" ရေ.....၊ ရေ ပေးပါ..."

သူ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေပြီး သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာလည်း မီးများ လောင်မြိုက်နေ

သကဲ့သို့ လွန်စွာ ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ လည်ချောင်းထဲမှပင် မီးခိုးများ ထွက်လာတော့ မယောင်ပင်။ သို့သော် ညည်းညူသံ သဲ့သဲ့

က ကျန်းရှန်၏ နှုတ်မှ ထွက်လာလေသည်။

" ကျန်းရှန်..၊ ရှင် သတိရလာပြီလား.."

ထူးဆန်းသည့် အသံ တစ်ခုက သူ၏ နားအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ယင်း အသံမှာ လွန်စွာမှပင် ချိုသာလှပေသည်။

ချိုသာလှသည့် အသံလေးနှင့် အတူ ရေခဲတမျှ အေးစက်လှသည့် ရေများ က သူ၏ ပါးစပ် အတွင်းသို့ စီးဝင်လာကြသည်။ ထိုမှ

တစ်ဆင့် သူ၏ လည်ချောင်းထဲသို့...။ ကျန်းရှန်က သူ၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ရေအေးအနည်းငယ်ကိုသာ သောက်

လိုက်သည်။

ကျန်းရှန်က သူ့အား ရေတိုက်ပေးနေသည့် မိန်းကလေးအား မြင်လိုက်

သည်တွင် အလွန်ဝမ်းနည်းသွားပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ

အံ့ဩမှုတို့က သူ့ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

" ဆုချင်...၊ မင်း...မင်းလား...၊ မင်း က သေသွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား.."

သူ၏ ရှေ့မှ မိန်းကလေးသည်ကား နက်မှောင်လှသည့် ဆံပင်တို့က ပုခုံးထက်တွင် ဖြေလျော့ကျ လျက်ရှိပြီး မျက်လုံးများက

လည်း စိန်ပွင့်လေးများ သဖွယ် တစ်လက်လက် တောက်ပနေသည်။ ရှည်လျားကော့စင်းနေသည့် မျက်တောင်ရှည်ကြီးများက

လည်း ညီညာ ဝိုင်းစက်နေသည့် မျက်လုံးလေးများအား ကူညီ အားဖြည့်ပေးနေသယောင်ယောင်။ ထို့ပြင် နူးညံ့ အိထွေးနေ

သည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကလည်း ထိုမိန်းကလေးက အလှကို ပိုမို လှပနေစေလေ၏။ အဖြူရောင် အင်္ကျီပါးလေးတစ်ထည်ကို ဝတ်

ဆင်ထားပြီး သူမအား ကြည့်ရသည်မှာ နတ်သမီးလေး တစ်ပါးသဖွယ် လှပနေပြီး သူမ အလှအပများမှာကား ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့

မီအံ့မထင်။

ကျန်းရှန်တစ်ယောက် သူ့မျက်စိနှင့် မြင်နေရသည်များကို အမှန်တစ်ကယ် ဟု မယုံကြည်ရဲသေးပေ။ သူက ဆုချင်၏ ဆံသား

လေးများအား တုန်ရီစွာဖြင့် တယုတယ ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။

" ကျန်းရှန် ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ..."

ကျိုးဆုချင် က ကျန်းရှန်၏ အမူအရာများအား နားမလည်စွာဖြင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သူမ

၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် ထိတ်လန့်မှုများက နေရာယူလျက်။

" ငါ ငါ အရင် ဘဝကို ပြန်ရောက်လာတာများလား..."

ကျိုးဆုချင်၏ လှပသည့် မျက်နှာလေးက အလွန်ပင် သန့်စင် ကြည်လင် နေသည်။ သို့သော် သူမ ၏ မျက်စိရှေ့ရှိ ကျန်းရှန်၏

မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာများအား မြင်လျှင် သူမ၏ နှလုံးသားလေးမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ လှုပ်ရှားသွားရတော့၏။

အတိတ်မှ မှတ်ဉာဏ်များအား ကျန်းရှန်၏ စိတ်ထဲတွင် ပြန်လည် အမှတ်ရမိလိုက်သည်။ ကျန်းမိသားစု၏ မိသားစုဝင်တစ်

ယောက်ဖြစ်သည့် သူ့အနေဖြင့် မူလက ရန်ကျင်းမြို့ရှိ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ သည့် မိသားစု တစ်ခုမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့်

လက်ထပ်ရန် သဘောတူညီထားမှု ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်ပင် ထို မိန်းကလေးက လက်ထပ်ပွဲအား ဖျက်သိမ်းသွားကာ

ကျန်းရှန်အား ကျင်းလင် မြို့၌ လူရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်သွားခဲ့သည်။

ဤသည်တွင် ကျန်းရှန်က သူ၏ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ပဲ လက်ထပ်ပွဲအား ဖျက်သိမ်းရန်လာသည့် သခင်လေးတစ်ဦးအား ပြင်းထန်

စွာ ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်မှာ တစ်မြို့လုံးတွင် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် နာမည်ကြီးသွားခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဖိုးဖြစ်သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကျန်းရှန်အား မိသားစု နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ လင်းကျိုးမြို့သို့ ပို့ဆောင်

လိုက်ကြတော့၏။ လင်းကျိုး မြို့မှ တတိယ အတန်းအစား မိသားစု တစ်ခု မှ သမီးတစ်ယောက်က ကျန်းရှန်အား တိတ်တဆိတ်

လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ကျန်းရှန်မှာ ကျိုးမိသားစု၏ သားမက်တော်ပင် ဖြစ်လာ တော့လေသည်။

ကျိုးဆုချင်မှာ လင်းကျိုး မြို့တွင် အလှဆုံး ၊ အနူးညံ့ဆုံး ၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး
မိန်းကလေးဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော်လည်း အလွန်

အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် မိသားစုကြီး တစ်ခုမှ လာသည့် သခင်
လေး တစ်ယောက်ဟု စိတ်ကြီးဝင်နေသည့် ကျန်းရှန်

သည် ကျိုးဆုချင်အား အထင်သေးခဲ့လေသည်။

ကျန်းရှန်သည်လည်း စိတ်ဓါတ်ကျခြင်း ၊ စိတ်အလိုမကျ ခြင်း၊ သိမ်ငယ်
ခြင်းများတို့ဖြင့် အချိန်ပြည့် ဒေါသထွက်နေလေရာ

နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ဒေါသများကို သူ၏ မိန်းမ အား အပြစ်တင်ရိုက်
နှက်ခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာလေတော့သည်။

သို့သော် ကျိုးဆုချင်မှာ နူးညံ့သည့် စိတ်နှလုံးရှိသူဖြစ်ရာ ကျန်းရှန်အား မ
ထားခဲ့ချေ။ သူမ၏ ယောက်ျားအား အပြစ်မမြင်ခဲ့ဘဲ

ပို၍ပင် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့လေသည်။

2012 ခုနှစ်တွင် ကျန်းမိသားစုသည် ပြောင်းလဲမှုကြီး တစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့
ခဲ့ရတော့၏။ ကျန်းရှန်၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အမှုကိစ္စ တစ်ခု

ကြောင့် ထောင်ကျသွားခဲ့ရပြီး မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။ အဖိုး
ဇောင် မှာလည်း ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့်ပင် နှလုံးဖောက်ကာ

သေဆုံးခဲ့ပြန်သည်။

သူ၏ မိခင် ဖြစ်သူမှာလည်း ဟိုင်းဝေးလမ်းကြီးထက်တွင် ကား
မတော်တဆမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်သည်။ သူမ ကားကို ကုန်တင်ကား

ကြီး တစ်စီးက ဝင်တိုက်ခဲ့သော်လည်း အသက်မသေခဲ့သည့်အတွက် သူမ
အား ထိုကားမတော်တဆမှု၏ ကြိုးကိုင်သူဟု သံသ

ယ အဝင်ခံခဲ့ရလေသည်။

ကျန်းမိသားစုသည်လည်း ပြိုကွဲသွားတော့၏။ နောက်ပြီး ကျန်းမိသားစု၏ ဆေးဘုရင် လုပ်ငန်းစုကြီးမှာလည်း အခြားသော

ပြိုင်ဖက် မိသားစုကြီး အချို့၏ လက်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှ ကျန်းရှန် တစ်ယောက် သူ့အဖိုး စီစဉ်ခဲ့သည့် အစီအစဉ်များအား နားလည်လာခဲ့သည်။ သူ့အဖိုးက သူ့အား

ကျန်းမိသားစုထဲမှ ထုတ်ပယ်ခဲ့ကာ အခြားမြို့တစ်ခုသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ရသည့် အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ သူ့အသက်မသေအောင်

စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အဓိကအားဖြင့် ကျန်းမိသားစု၏ သွေးမျိုးဆက်ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းမိသားစု ပြိုကွဲသွားချိန်တွင် လင်းကျိုး မြို့မှ လျှူဝမ်ဖန်း မှာသူမ၏ အစွယ်များအား စတင်ထုတ်ဖော်လာခဲ့တော့၏။ သူမက

ကျိုးဆုချင်အား ကျန်းရှန်ကို သူမ၏ လက်သို့အပ်ရန် အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမ အတင်းအ

ကျပ် ဖိအားပေးခံရမှုများကြောင့် ကျိုးဆုချင် တစ်ယောက် စိတ်ဓါတ်ကျစွာ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင် သွားခဲ့တော့၏။

ယင်းအဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကျန်းရှန်မှာလည်း စိတ်ဓါတ်ကျမှု ၊ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ရှိစိတ်များ ၊ အမုန်းတရားများ စသည့်

မကောင်းသည့် အတွေးများ ဝင်ရောက်လာကာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူ၏ဘဝအား လက်

လျော့ အရှုံးပေးလိုက်ကာ လင်းကျိုး မြို့ရှိ ခြေလှမ်းတစ်ထောင်ချောက်ကမ်းပါးမှ ခုန်ချကာ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားတော့

သည်။

သို့သော် ကျန်းရှန် သည် မသေဆုံးခဲ့ချေ။ ထိုအစား လေလွင့် အင်မော်
တယ် တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်၏ ဆင့်ခေါ်မှုကြောင့်

အခြား ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ကျင့်ကြံမှုလမ်းကြောင်းအား
စတင်လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ ထိုလမ်းကြောင်းသည်ကား

နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းတိုင်အောင်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။

ငါးနှစ်ဟူသော အချိန်မျှနှင့်ပင် ကျန်းရှန်မှာ အခြေခံအကျဆုံးဖြစ်သည့်
ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ရေး နယ်ပယ်မှ ကြီးမြတ်သော

အောင်မြင်မှု နယ်ပယ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကျင့်ကြံနိုင်ခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကိုးဆင့်အား အောင်မြင်စွာ ဖြတ်

ကျော်နိုင်ခဲ့ကာ အင်မော်တယ် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
သူ၏ အမည်မှာလည်း အလွန်ကျော်ကြားလာခဲ့တော့၏။

သူ၏ အမည်မှာမူကား..." အင်မော်တယ် တန်ခိုးရှင် ထိုက်ချူး " ဟူ၍ ။

ကျန်ရှိနေသည့် နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတွင် ကျန်းထိုက်ချူးသည်
စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးအား လှည့်လည်သွားရောက်ကာ သူ၏

စွမ်းအားများ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိနိုင်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ကြိုးစား ကျင့်ကြံခဲ့လေသည်။

နတ်ဘုရားကိုပင် ရှုံးနိမ့်စေခဲ့ပြီး နတ်ဘုရား ဘုရင်အားပင် သတ်ပစ်ခဲ့၏။
ကျင့်ကြံခြင်းလောကတွင် သူ့အား မည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်

လောက်အောင် အထိပင် အင်အားကြီးမားလာခဲ့လေသည်။ သူ စိတ်ဆန္ဒရှိ
လျှင် ဂြိုဟ် တစ်ခုလုံးအားပင် မျက်တောင် တစ်ခတ်စာ

အတွင်း ဖျက်စီး ပစ်နိုင်သည်အထိ အင်အားကြီးမားလာခဲ့ကာ နောက်ဆုံး
တွင် ကျင့်ကြံခြင်းအဆင့်၌ ရှေးဦး ဝိညာဉ်အဆင့်သို့

ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ရှေးဦး ဝိညာဉ်အဆင့် ဆိုသည်မှာကား နတ်ဘုရား အဆင့်ထက်ပင် သာလွန်သည့် အဆင့် တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရှေးဦး ဝိညာဉ် အဆင့်

သို့ရောက်လျှင် ကိုယ်ပိုင် စကြာဝဠာ တစ်ခုအား ကိုယ်ပိုင် စည်းမျဉ်း စည်းကမ်း ဥပဒေသ များနှင့် ဖန်ဆင်းနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

သဘာဝ တရားကြီး၏ ပုံသေနည်း ဥပဒေသ များအား ချိုးဖောက်ကာ သဘာဝတရားကိုပင် စိတ်ကြိုက်ပြောင်းလဲပြင်ဆင်၍ ကိုယ်

ပိုင် စကြာဝဠာတစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျန်းရှန်သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် နတ်ဘုရားများ မရှိသည့် စကြာဝဠာအား တည်ဆောက်နေစဉ်မှာပင် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ

ပျက်စီးသွားပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

စကြာဝဠာကြီး၏ ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင်မှ သူကိုယ်တိုင် အမှန်တစ်ကယ် နားမလည်နိုင်သည့် အချက်တစ်ခု

အား နားလည်သွားခဲ့ရတော့၏။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့ မိဘများ သေဆုံးမှု အတွက် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမိသည်. အဓိကအားဖြင့်

သူ၏ မိန်းမဖြစ်သူ ကျိုးဆုချင် အတွက် ပို၍ပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမိ၏။

ထိုအတွင်းစိတ် အတွင်းမှ မကောင်းသည့် မိစ္ဆာ စိတ် တစ်ချို့က ကျန်းရှန် အား ဖျက်စီးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

" တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို အောင်နိုင်ခြင်းက ချစ်ရသူရဲ့ အပြုံးလေး တစ် ခုနဲ့တောင် မယှဉ်နိုင်ပါလား..၊ အင်မော်တယ် တစ်

ယောက်ဖြစ်ရတာက ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာလောက်တောင် မကောင်းပါလား."

" ငါ့ အတွက်ကတော့ အဲလိုအခြေအနေကို ပြန်ရောက်နိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ကူတော့ပါဘူးလေ."

ကျန်းထိုက်ချူး သေဆုံးသွားသည့် အချိန်တွင် မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်စများနှင့် ကောင်းကင်ကြီးအား မုန်းတီးစွာ ကြည့်လျက်၊

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ပျက်စီး ကြေမွသွားကာ

အနက်ရောင် ဥက္ကာခဲ ဘီလီယမ်ပေါင်းများစွာ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

" ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆုချင်..ဒါက မင်းရဲ့ လည်ပင်း မှ ဟုတ်ရဲ့လား.."

ကျန်းရှန်က သူ၏ အသိအာရုံများအား ပြန်လည် ထိန်းချုပ်နိုင်လာပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ လက်ဖြင့် စမ်းမိထားသည့် နေရာ

လေးအား ရှက်ရွံ့စွာ ကိုင်ထားရင်း မေးလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းများထဲ တွင်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားများ နှင့် ပူဆွေးဝမ်း

နည်းမှုများက အထင်းသား..။

သူမ၏ လည်ပင်းထက်၌ ယခင်နေ့များက ကျန်းရှန် ရိုက်နှက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများက ပြည့်နှက်နေ၏။

" ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး..ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်."

ကျိုးဆုချင်၏ လှပသည့် မျက်နှာလေးထက်တွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အယောင်းလေး တစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျန်းရှန်၏ အသိစိတ်များက အလွန်ပင် ရှင်းလင်းနေ၏။ သူမနှင့် ပတ်သတ်သည့် အရာအားလုံးအား ရှင်းလင်းစွာပင် မှတ်မိနေ

သည်။

သူ နေပြန်ကောင်းလာတာ ဖြစ်နိုင်သည်လော။

ကျန်းရှန်က သူ၏ ချီပင်လယ်အတွင်း ဘာမျှ မရှိသည်ကို ခံစားမိလိုက်သည်။ စွမ်းအင် အဆီအနှစ်ဟူ ထား၍ ။ ဘာဆို ဘာတစ်ခု

မျှ ရှိမနေချေ။ ကျန်းရှန်က ကူရာကယ်ရာကင်းမဲ့စွာ မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်ပြီး အတန်ငယ်ကြာအောင် တုန်ဆိုင်းနေပြီးမှ မေးလိုက်သည်။

" ဆုချင်...ဟို..ဟိုလေ..၊ အခုက ဘယ်နှစ်ခုနှစ် ကိုရောက်နေတာလဲ.."

2007 ခုနှစ် မတ်လ 12 ရက်လေ..၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ.."

ကျိုးဆုချင်၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် မဲမှောင်သွားသည်။

" ဒီနှစ်ဆိုရင် ငါ့အသက်က 25 နှစ်တောင် ရှိသွားပြီပဲ..ဘွဲ့ရတာလည်း 3 နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ နောက်ပြီး ဆုချင်နဲ့ လက်ထပ်တာ

တစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီလား.."

ကျန်းရှန်၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် ပျော်ရွှင်မှုအရိပ်အယောင်များ ပြည့်နှက်သွားသည်။

" ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ မိသားစု ရဲ့ ပြိုင်ဖက် မိသားစုကြီးတွေက ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်လာမယ့် အချိန်မရောက်ခင် ကြားထဲမှာ ငါးနှစ်

တောင် လိုသေးတာပဲ...ငါ့ မှာ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ကောင်းကောင်း ရသေးတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲပေါ့.."

" ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ.."

ကျိုးဆုချင်က ကျန်းရှန်အား စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်။

" ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး..အခု ငါ လည်း နေကောင်းပြီဆိုတော့ ဆေးရုံက ဆင်းကြစို့လေ.."

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျန်းရှန်က သူ၏ လက်မောင်းမှ ဆလှိုင်းပိုက်အား ဆွဲ
ဖြုတ်လိုက်ကာ လူနာ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ကို နောက်ပစ်လိုက်
သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အပြုံးတစ်ခုက

သူ၏ မျက်နှာထက်တွင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

" အခု ငါ့ဆီမှာ ကျင့်ကြံမှု စွမ်းအား နည်းနည်းလေးတောင် မရှိတော့ဘူး
ပဲ..ဒါက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ငါ ပြန်ပြီးလေ့ကျင့်လို့ ရတာပဲ "

" ဟမ့်.. ဒီ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာ အခြေခံ တည်ဆောက်ခြင်း
အဆင့်ကို အသာလေး ရောက်နိုင်တာပဲ..၊

ကံကောင်းရင် ဂျင်ဒန် အဆင့်ကိုတောင် ရောက်နိုင်သေးတယ်..ဒါဆိုရင်
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့ကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့သူ မရှိနိုင်တော့ဘူး "

ကျန်းရှန်က ကောင်းကင်ထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်ဝန်း
များထဲတွင် သတ်ဖြတ်ခြင်း အငွေ့ အသက်များက

အပြည့်..။

" ငါ့ အရင် ဘဝတုန်းက မင်းတို့က ငါ့ မိသားစုကို စော်ကားခဲ့ကြပြီး ငါ့
မိသားစုတစ်ခုလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်..၊ ဒီဘဝမှာတော့

မင်းတို့ကို အဆပေါင်း တစ်ထောင်မက ပြန်လည်ပေးဆပ်စေရမယ်.."

" ငါ့ အရင် ဘဝတုန်းက မင်းတို့က ငါ ချစ်ရတဲ့ ငါ့ မိန်းမ နဲ့ ငါ့ကို ဝေးကွာ
အောင် လုပ်ခဲ့တယ် ၊ အေး...အခုဘဝမှာတော့ အရင်

ဘဝက ဖြစ်ရပ်မျိုး နောက်ထပ် မဖြစ်စေရတော့ဘူး မင်းတို့ကို သေ
လောက်အောင်ထိ နှိပ်စက်ပြမယ်..နောက်ဆုံး မင်းတို့ကို

သတ်ပေးဖို့ မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်လာတဲ့ထိအောင် နှိပ်စက်ပေး

မယ် ကွ.."

" ကောင်းကင် တစ်ခုလုံးကို ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်စေမယ်..၊ ကမ္ဘာကြီးကို ကိုင်လှုပ်ပစ်မယ်.."

သူနာပြု ဆရာမလေးသည် သူမ၏ ရှေ့မှ မြင်ကွင်းအား ကြည့်ပြီး မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ကာ ဖြူရော်သွားတော့၏။

" မစ္စ ကျိုး..၊ မင်း ယောက်ျားက ရောဂါ ထဖောက်ပြန်ပြီ ထင်တယ်..၊ သူ့ကို စိတ်ငြိမ်ဆေးလေး ဘာလေး ထိုးပေးရမလား.."

" မလိုတော့ပါဘူး..."

ကျိုးဆုချင်က သူမ၏ ခေါင်းအား ခါယမ်းလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ကျန်းရှန်က အထက်ပါ စကားများအား အရူးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောနေလေတော့သည်။ သူ့အခြေအနေမှာ

ယခုထက်ပိုပြီး ကောင်းလာနိုင်ဖွယ် မရှိတော့သည့် အလားပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းခေါ်ဆိုမှု တစ်ခု ဝင်လာလေသည်။ ထို ဖုန်းကောလ် အား တွေ့လိုက်သည်တွင် ကျိုးဆုချင်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ

ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး ဖုန်းအား ပြန်ဖြေလိုက်၏။

" ဟယ်လို..၊ ဥက္ကဋ္ဌ..ကျွန်မ အခု ဆေးရုံမှာ ကျန်းရှန်ကို တစ်ချက် ဝင် ကြည့်နေလို့ပါ...၊ အခုပဲ ကုမ္ပဏီကို ပြန်သွားပါ့မယ်.."

ဖုန်းကောလ် အား ဖြေဆိုပြီးနောက် ကျိုးဆုချင်က ကျန်းရှန်ဖက်သို့ လှည့် ကာပြောလိုက်သည်။

" ကျန်းရှန် ..၊ ရှင် ကိုယ့်ဟာကို တက္ကဆီ ငှားပြီး အိမ်ပြန်နိုင်လား.."

" ကိစ္စ မရှိပါဘူး..၊ မင်း သွားလို့ ရပါတယ်.."

ကျန်းရှန်က လက်ယမ်းပြရင်း ပြောသည်။

" အဲဒါဆိုလည်း ဂရုစိုက်နော်..၊ အိမ်ကိုလည်း စောစော ပြန်ဦး.."

ကျိုးဆုချင်က ကျန်းရှန်အား စိတ်ပူစွာ မှာကြားကာ အခန်းထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလိုက်သည်။

" ဆုချင်..၊ အရင် ဘဝက မင်းအပေါ်မှာ ပေးဆပ်စရာ တွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်..၊ အခုဘဝမှာတော့ မင်းကို ပျော်ရွှင်စရာကောင်း

တဲ့ ဘဝလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်..ကိုယ် မင်းကို ဘာအတွက်ကြောင့်မှ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး

မနာကျင်စေရပါဘူးလို့ ကျိန်ပြောပါတယ် ဆုချင် ရယ်.."

ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မိန်းကလေး၏ ပုံရိပ်လေးအား ငေးကြည့်ရင်း ကျန်းရှန် တစ်ယောက် လေးနက်စွာဖြင့် တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်နေတော့၏။
